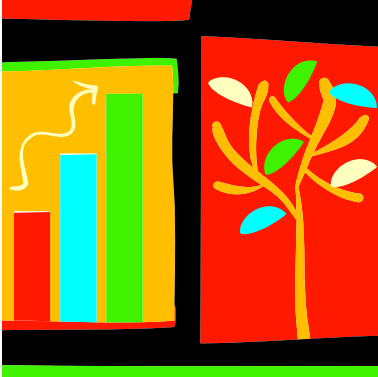


Mã Bảo Sơn

Am Ni Cô



Trên núi có trúc, trúc là trúc tía. Dưới núi có am, am là am ni cô.

Trong am ni cô có hai ni cô, ni cô già năm mươi tuổi là sư phụ, ni cô trẻ mười sáu tuổi là học trò. Hai thầy trò ngày nào cũng làm bài, tụng kinh và tiếp nhận đồ lễ của một vài khách hành hương. Họ sống những ngày dài dằng dặc trong tiếng chuông buổi sớm và tiếng trống ban chiều.

Trước am là một dòng sông, bên sông có một mái nhà tranh, trước nhà tranh là một vạt ruộng vườn mới vỡ hoang. Một cặp vợ chồng trẻ, mùa xuân gieo cấy, mùa thu gặt hái trên thửa ruộng mảnh vườn. Ngày tháng cứ vui vẻ trôi đi trong tiếng nói tiếng cười của hai vợ chồng.

Ở nơi vắng vẻ, nền sáng lửa xanh, ni cô trẻ làm bài thường bị tiếng cười nói vui vẻ bay trên cánh đồng gây nhiễu tâm tư. Cô thầm nghĩ: cuộc sống chồng cày ruộng, vợ dệt cử hạnh phúc thật!

Ni cô trẻ thường ra sông kín nước, nên hay gặp đôi vợ chồng trẻ cày cấy ở ruộng. Lâu dần họ đã quen nhau, ngày mưa ngày gió, anh nông dân trẻ còn

giúp ni cô gánh nước vào chùa. Một hôm ni cô trẻ lại ra bờ sông kín nước, đôi vợ chồng trẻ cũng vừa vãn nghỉ giải lao ở bờ sông. Thế là có một cuộc nói chuyện thú vị.

Anh nông dân hỏi:

-Hằng ngày chú tiểu làm gì trong chùa?

Ni cô đáp:

-Làm bài, tu đạo, cầu kiếp sau...

Anh nông dân hỏi lại:

-Cầu nhân duyên mỹ mãn phải không?

Ni cô lại trả lời:

-Người đi tu thanh tâm, ít ham muốn.

-Cầu quan to lộc dày phải không?

-Tăng ni kiêng cấm, danh lợi mờ nhạt.

-Vậy thì cầu vinh hoa phú quý chẳng?

-Cửa phật coi trọng yên tĩnh, thanh thản.

Anh nông dân cả cười:

-Phải chăng chú tiểu cầu mong kiếp sau lại làm chú tiểu?

Trong mắt ni cô trẻ càng mơ màng, mờ mịt, cô nhìn am ni cô vắng vẻ dưới núi, thở dài thầm nghĩ: Minh tu tâm dưỡng tính, nếu kiếp sau còn làm chú tiểu, vậy thì hôm nay còn cầu làm gì nữa?

Ni cô trẻ khe khẽ lau giọt lệ trong vắt trên hai má, gánh nước về am. Trên bờ sông, cuộc đối thoại của cặp vợ chồng trẻ còn tiếp tục, chỉ có điều tăng mùi vị trêu ghẹo.

Anh hỏi:

-Nếu có kiếp sau thật, em cầu gì?

Chị đáp:

-Anh đoán xem...

-Cầu quan to lộc đầy chứ?

Chị lắc đầu.

-Cầu vinh hoa phú quý chứ?

Chị vừa lắc đầu, vừa xua tay.

Anh “ồ” một tiếng:

-Anh hiểu rồi, chắc chắn là em cầu kiếp sau làm một ni cô trẻ thanh tịnh...

Chị giơ nắm tay nhỏ đấm trên ngực anh, nói:

-Bậy nào, bậy nào, anh bậy thật!

Anh chộp luôn tay chị, hỏi dồn:

-Vậy rút cuộc, em cầu gì?

Chị đỏ ửng mặt, đáp:

-Không cầu quan to, không cầu giàu sang, chỉ cầu kiếp sau nhân duyên tốt lành, chỉ cầu kiếp sau lại làm vợ anh....chị vừa nói vừa ngả vào lòng anh, hai anh chị cùng nô nghịch, cứ xoắn xuýt vào nhau trên bãi sông.

Cuộc đối thoại trên bờ sông và cuộc vui đùa của đôi vợ chồng trên bãi sông đã làm xao động trái tim xuân của ni cô trẻ, tới mức cô cứ bản thần, háo hức, không còn tâm tư nào ngồi yên làm bài, không còn chăm chỉ tu đạo. Ni cô già nhận thấy người học trò này đã hết duyên phận với cửa Phật, liền đưa cô ra khỏi am.

Ni cô trẻ bơ vơ không nơi nương tựa, tạm dừng chân trong gia đình anh nông dân nhà tranh vách nứa bên sông. Ni cô trẻ không còn là ni cô trẻ nữa, vợ chồng anh nông dân liền gọi cô là Tiểu nê.

Cùng với vợ chồng nông dân trẻ. Tiểu nê mặt trời mọc ra đồng, mặt trời lặn về nghỉ. Cơm nhạt trà thô của nhà nông, khiến Tiểu nê càng khỏe đẹp ra, mái tóc xanh mượt mà dần dần mọc trên đầu khiến cô trở thành một người

xinh đẹp thật sự.

Người đàn bà đã hoàn tục, thì có tính tình của con người thường. Người đàn bà có tính tình của con người thường sẽ dễ dàng tạo ra chuyện của con người thường. Chuyện của con người thường phần đông cứ na ná như nhau. Câu chuyện và chi tiết tầm thường đến mức không chịu nổi, xin miễn kể tỉ mỉ ở đây. Tóm lại có một hôm, ông mặt trời tỏa nắng rực rỡ xuống trái đất, con chim trên cây cũng hót líu lo vui tai. Chị chủ nhà đi chợ mua muối về, vừa bước vào trong ngôi nhà tranh đã kêu giã nảy lên một tiếng, tiếp theo là tiếng khóc kéo dài. Tiếng khóc cứ bám riết lấy bước chân của người đàn bà như nổi cơn điên, loạn chả loạn choạng chạy ra bờ sông. Chị định nhảy xuống sông, nhưng nước sông lại cạn. Chị lại lão đà lão đảo leo lên vách núi, chị định nhảy từ vách núi xuống, song vách núi không cao. Sau đó chị đã chạy vào am ni cô dưới chân núi.

Ở nơi vắng vẻ, nền sáng lửa xanh. Ni cô già sống những ngày hết sức tĩnh mịch rất muốn biết người đàn bà đang đứng trước mặt có hy vọng gì đối với kiếp này và kiếp sau:

-Xin hỏi nữ thí chủ, chịu ở tạm thời, hay ở lâu dài trong am nhỏ này?

Chị đáp:

-Ở lâu dài, xin thầy thu nhận con là học trò, thừa thầy!

Ni cô già lại hỏi:

-Chị vào cửa Phật cầu quan to lộc đầy phải không?

Chị lắc đầu. Ni cô già lại hỏi:

-Cầu vinh hoa phú quý chứ?

Chị vẫn lắc đầu:

-Vậy thì cầu kiếp sau có nhân duyên mỹ mãn chăng?

Lời ni cô già chưa dứt, thì nước mắt đau đớn của chị đã tuôn trào...

Trên núi có trúc, trúc là trúc tía. Dưới núi có am, am là am ni cô. Trong am có hai ni cô, một ni cô già, một ni cô trẻ mới đến, ngày nào họ cũng làm bài, tụng kinh, cầu kiếp sau....

Nguồn: Dactrung.net

Được bạn: Thanh Vân đưa lên
vào ngày: 9 tháng 5 năm 2009